

8 Απριλίου, 1993

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων,

ν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΝΝΙΔΗ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5662).

Ποινική Δικονομία — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 74(1)(β) — Υποβολή για μη απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης εναντίον του κατηγορουμένου — Εφαρμογή εσφαλμένου κριτηρίου από το Δικαστήριο ως προ την κλήση του κατηγορουμένου σε απολογία μετά το κλείσιμο της υπόθεσης για την Κατηγορούσα Αρχή — Ωδήγησε σε ανύρωση της απόφασης για αθώωση του και σε διαταγή για επανεκδίκαση — Αρχές που εφαρμόζονται.

5

Ύστερα από ακροαματική διαδικασία ο κατηγορούμενος που αντιμετώπιζε κατηγορία για κλοπή κατά παράβαση των άρθρων 255 και 262 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, δεν κλήθηκε σε απολογία λόγω μη απόδειξης εκ πρώτης όψεως υπόθεσης εναντίον του από την Κατηγορούσα Αρχή. Το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι με βάση τα περιστατικά της υπόθεσης δεν υπήρχε το τεκμήριο της ενοχής αλλά μόνο η υποψία με αποτέλεσμα την αθώωση και απαλλαγή του κατηγορουμένου.

10

15

Η απόφαση αυτή εφεσιβλήθηκε από τον Γενικό Εισαγγελέα με βάση το άρθρο 137 του Κεφ. 155 ο οποίος εισηγήθηκε ότι ο πρωτόδικος Δικαστής στηρίχθηκε πάνω σε εσφαλμένα κριτήρια στο στάδιο αυτό της δίκης.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποδέκτηκε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Για τους σκοπούς της εκ πρώτης όψεως υπόθεσης η καταφυγή στο ψεύδος και στην αδιαφορία συνιστούν κάτω από ορισμένες περιστάσεις τεκμήριο ενοχής. Από τη μαρτυρία φαίνεται ότι ο κατηγορούμενος κατέφυγε τόσο στο ψεύδος όσο και στην αδιαφορία σε δύο περιπτώσεις.

25

2. Ο πρωτόδικος Δικαστής δεν καθοδήγησε ορθά τον εαυτό του ως προς το κριτήριο κλήσεως ενός κατηγορουμένου σε απολογία μετά το κλείσιμο της υπόθεσης για την Κατηγορούσα Αρχή. Το

30

2 Α.Α.Δ. Γεν. Εισαγγελέας ν. Κουννίδη

5 ορθό κριτήριο σε τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι αν αποδειχθεί η ενοχή του κατηγορουμένου στο στάδιο αυτό της δίκης, αλλά κατά πόσο σε περίπτωση που ο κατηγορούμενος δεν δώσει ικανοποιητική εξήγηση, το Δικαστήριο θα μπορούσε λογικά να τον βρει ένοχο της κατηγορίας.

3. Λόγω εφαρμογής του εσφαλμένου κριτηρίου, η έφεση επιτρέπεται. Η υπόθεση στέλλεται για επανεκδίκαση από άλλον Δικαστή.

Η έφεση επιτρέπεται. Διαταγή για επανεκδίκαση.

10

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Φιλώτας ν. Δημοκρατίας (1967) 2 Α.Α.Δ. 13·

15

Fournides ν. The Republic (1986) 2 C.L.R. 73·

Michaelides ν. The Republic (1989) 2 C.L.R. 172·

Γεν. Εισαγγελέας ν. Χριστοδούλου (1990) 2 Α.Α.Δ. 133.

20

Έφεση εναντίον Καταδίκης και Ποινής.

25 Έφεση εναντίον της καταδίκης και της ποινής από Χαράλαμπο Αντώνη Αεροπόρο και άλλους οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 8 Φεβρουαρίου, 1993, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 5719/92) στην κατηγορία κλεπταποδοχής, κατά παράβαση των άρθρων 294 (α) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 και καταδικάστηκαν από Κορφιώτη, Α.Ε.Δ. σε ποινή φυλάκισης δύο ετών έκαστος.

30

Μιχ. Κυπριανού με Τ. Πούλου και Μ. Κυρμιζή (Δ/νίς), για τους εφεσείοντες.

Μ. Παμπαλή (κα) και Ε. Κλεόπα (κα), Δικηγόροι της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

35

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Έγστερα από ακροαματική διαδικασία, ο εφεσίβλητος που κατηγορείτο για κλοπή κατά παράβαση των άρθρων 255 και 262 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και συγκεκριμέ-

να ότι μεταξύ της 1 Σεπτεμβρίου 1991 και 22 Δεκεμβρίου 1991 έκλεψε ένα σφραγισμένο δέμα που περιείχε £9,000 σε μετρητά, περιουσία του Μιχαήλ Ιωάννου από τη Λάρνακα, δεν κλήθηκε σε απολογία γιατί όπως αποφάνθηκε ο πρωτόδικος Δικαστής στην απόφασή του, η Κατηγορούσα Αρχή απέτυχε να αποδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του κατηγορουμένου και κατά συνέπεια ο κατηγορούμενος αθωώθηκε και απαλλάχθηκε από τις κατηγορίες.

5

Αφού ανάλυσε σε έκταση την προσαχθείσα μαρτυρία, το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε με τα πιο κάτω:

10

"Τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης δεν συμβιβάζονται με την εκδοχή ότι ο κατηγορούμενος είναι εκείνος που διέπραξε την κλοπή. Δεν υπάρχει το τεκμήριο της ενοχής αλλά μόνο η υποψία. Τα γεγονότα και περιστατικά της υπόθεσης είναι τέτοια που καθόλου δεν αποκλείουν το ενδεχόμενο ότι το αδίκημα μπορεί να διαπράχθηκε από κάποιο άλλο πρόσωπο (βλ. Penal Law of Indian 1473, 1474 και *Φιλώτας ν. Δημοκρατίας* (1967) 2 Α.Α.Δ. 13). Όπως έχει ήδη αναφερθεί τα περιστατικά της υπόθεσης δεν συμβιβάζονται καθόλου με την εκδοχή ότι ο κατηγορούμενος διέπραξε την κλοπή αλλά έστω και εάν συμβιβάζονται θα έπρεπε πέραν από αυτά να ικανοποιηθώ και δεν ικανοποιήθηκα ότι τα γεγονότα είναι τέτοια που να μην συμβιβάζονται με οποιοδήποτε άλλο λογικό συμπέρασμα εκτός από το συμπέρασμα της ενοχής του κατηγορουμένου (βλ. Hodge (ανωτέρω))."

15

20

25

Ο Γενικός Εισαγγελέας καταχώρησε έφεση δυνάμει του άρθρου 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155 εναντίον της πρωτόδικης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Οι λόγοι πάνω στους οποίους βασίζεται η έφεση είναι οι πιο κάτω:

30

(1) Οι αρχές δικαίου που ισχύουν σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 74(1)(β) του περί Ποινικής Δικο-

35

νομίας Νόμου, Κεφ. 155, εφαρμόστηκαν πλημμελώς στα πραγματικά γεγονότα της υπόθεσης και γι' αυτό η αθώωση του κατηγορουμένου εφεσιβλήτου είναι εσφαλμένη.

5 (2) Το Δικαστήριο απάλλαξε τον κατηγορούμενο με την εσφαλμένη αιτιολογία ότι δεν υπήρχε απόδειξη βάσει της οποίας να μπορούσε εύλογα να διαπιστώσει πραγματικό γεγονός ενώ τέτοια απόδειξη υπήρχε.

10 (3) Το Δικαστήριο εσφαλμένα αποφάσισε ότι από τη μαρτυρία δεν υπήρχαν στοιχεία που να δημιουργούν τεκμήριο ενοχής είτε από μόνα τους είτε σε συνάρτηση με άλλα, ενώ τέτοια στοιχεία υπήρχαν.

15 Θα πρέπει να τονιστεί στο στάδιο αυτό ότι ο πρωτόδικος Δικαστής κατέληξε στα συμπεράσματα αυτά όταν έκλεισε η υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής και υποβλήθηκε από μέρους της υπεράσπισης δυνάμει του άρθρου 74 (1)(β) του Κεφ. 155 ότι δεν αποδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του κατηγορουμένου επαρκώς ώστε να υποχρεούται να προβάλει υπεράσπιση. Το Δικαστήριο
20 αποδέχθηκε την εισήγηση αυτή και δεν κάλεσε τον εφεσεϊόντα σε υπεράσπιση.

25 Είναι η θέση του Γενικού Εισαγγελέα ότι ο πρωτόδικος Δικαστής στηρίχθηκε πάνω σε εσφαλμένα κριτήρια στο στάδιο αυτό της δίκης.

30 Προς υποστήριξη της θέσης του επικαλέσθη τις αποφάσεις του Δικαστηρίου τούτου στις υποθέσεις *Fournides v. The Republic* (1986) 2 C.L.R. 73 στη σελ. 94, *Michaelides v. The Republic* (1989) 2 C.L.R. 172 στη σελ. 201 και *Γενικός Εισαγγελέας ν. Σ. Χριστοδούλου* (1990) 2 Α.Α.Δ. 133, όπως επίσης και στο Practice Note of the D.C. of the Q.B.D. [1962] 1 All E.R. 448.

35 Σύμφωνα με τη μαρτυρία της Κατηγορούσας Αρχής ο

εφεσίβλητος φέρεται να λέγει ότι στις 24 και 25 Σεπτεμβρίου 1991 είχε παραδώσει το πακέτο στο Βλίττη και όταν επανήλθε στην εργασία το παρέλαβε πίσω. Ο Βλίττης είπε ότι δεν παρέλαβε ούτε παρέδωσε πακέτο. Η μαρτυρία της Κατηγορούσας Αρχής και εκείνη του Βλίττη έγινε δεκτή. 5
Επομένως ο εφεσίβλητος φέρεται να καταφεύγει στο ψεύδος πάνω στο ζήτημα της τύχης του επίδικου πακέτου.

Επιπλέον υπήρχε μαρτυρία ότι ο εφεσίβλητος σύμφωνα με τη δική του εκδοχή φρόντισε να παραδώσει το πακέτο ειδικά στο μάρτυρα Βλίττη και να το παραλάβει ο ίδιος. Αυτό αποτελεί τουλάχιστο μαρτυρία ότι γνώριζε ή υποψιάζετο ότι πρόκειται για κάτι το πολύτιμο. Επίσης από τη μαρτυρία φαίνεται ότι ο εφεσίβλητος ήταν αδιάφορος πάνω στο ζήτημα της περαιτέρω έρευνας για τη διακρίβωση της τύχης του πακέτου. Οι πιο πάνω πτυχές της μαρτυρίας δεν σχολιάζονται καθόλου από το πρωτόδικο Δικαστήριο. 10
15

Είναι αρκετό για τους σκοπούς της εκ πρώτης όψεως υπόθεσης ν' αναφέρουμε ότι καταφυγή στο ψεύδος και αδιαφορία συνιστούν κάτω από ορισμένες περιστάσεις τεκμήριο ενοχής (Φουρνίδης και Μιχαηλίδης ανωτέρω). 20

Είναι φανερό από το πιο πάνω απόσπασμα που παρατέθηκε στην απόφαση αυτή, ότι ο πρωτόδικος Δικαστής δεν καθοδήγησε ορθά τον εαυτό του ως προς το κριτήριο της κλήσεως ενός κατηγορουμένου εις απολογία μετά το κλείσιμο της υπόθεσης για την Κατηγορούσα Αρχή. Ομιλεί όπως φαίνεται για το τεκμήριο της ενοχής, ότι δεν υπάρχει στην υπόθεση αυτή και ότι υπήρχε μόνο η υποψία. Όπως επίσης και εσφαλμένα καθοδήγησε τον εαυτό του ότι στο στάδιο εκείνο έπρεπε να ικανοποιηθεί "ότι τα γεγονότα είναι τέτοια που να μην συμβιβάζονται με 25
30
35
οποιοδήποτε άλλο λογικό συμβιβασμό, εκτός από το συμπέρασμα της ενοχής του κατηγορουμένου". Το ορθό κριτήριο σε τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι αν αποδειχθεί η ενοχή ενός κατηγορουμένου εις το στάδιο που κλείει η υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής, αλλά κατά πόσο σε

περίπτωση που ο κατηγορούμενος δεν δώσει ικανοποιητική εξήγηση, το Δικαστήριο θα μπορούσε λογικά να τον βρει ένοχο της κατηγορίας.

- 5 Επομένως εφόσον το Δικαστήριο εφάρμοσε το εσφαλμένο κριτήριο, η Έφεση επιτρέπεται και στέλλεται η υπόθεση για επανεκδίκαση από άλλο Δικαστή.

Η έφεση επιτρέπεται. Διαταγή για επανεκδίκαση.